

Som el que ens fa feliç

Actualment, els adolescents som els qui passem més temps amb els amics. De fet, passem la major part dels dies amb ells, però... aquests són essencials per a la nostre felicitat?

Entenent el concepte *amistat* com a "*afecció d'una persona envers una altra d'una estimació més enllà dels lligams de la sang i de l'amor sexual*", i considerant la paraula *felicitat* com a "*estat de l'ànim plenament satisfet*", penso que no, que l'amistat no ens és essencial per a ser feliços.

M'agradaria que parèssim un moment tots i retrocedíssim al passat, concretament als nostres primers anys de vida. Ho recordem realment com a una infància infeliç? En la majoria de casos de les persones que recorden una infància raonablement feliç, cal tenir en compte que el pes de les amistats probablement no va ser massa important.

També és necessari en que pensem en algunes situacions com podria ser la següent: aproves l'examen de moto que feia tants mesos que et preparaves. Al rebre la nota, tens una sensació d'estar plenament satisfet. Però... això ho han fet possible els teus amics? En la majoria dels casos no, ho has fet tu sol o juntament amb un professor o familiar, però no amb les teves amistats, i si més no, et sents feliç.

Trobem també que segons la definició que dona el Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, sobre l'*amistat*, asmentada anteriorment, ens està dient que aquesta no existeix. Entenent que tots tenim lligams de la sang amb tots. Tots provenim del mateix i, de fet, tal i com deia Parmènides, res no ens diferencia els uns dels altres, ja que l'ésser és únic, indivisible i etern. Per tant, si tots som família, si tots som la mateixa cosa, no hi ha res més que lligams de sang que ens uneixen els uns als altres.

Ja per acabar m'agradaria fer referència sobretot als adolescents. Sovint es descriu el moment de l'adolescència com a una etapa d'alts i baixos constants, de canvis d'humor continus. De fet, no hi ha ningú que ho sàpiga millor que nosaltres, tots els qui omplim aquesta classe o aquesta sala, ja que si som aquí és perquè hi hem passat o hi estem passant. Referint-me al que he dit al principi de tot, els joves som els qui estem més temps amb els amics, i segurament per això tenim tants alts i baixos. Simplement vinc a dir que a vegades ens hem d'adonar que els amics són gran part de nosaltres, però no depenem d'ells i, ni molt menys, som feliços gràcies a ells. Podem passar mil i un moments de riures i felicitat, però tenim molts més motius per considerar-nos feliços.